

Leonid Savin: EMOKRACIE - Praxe manipulace s emocemi obyvatelstva

- editor007 | 29. května 2024

SVĚT: Po zániku demokracie na Západě se politici uchylují k manipulaci s emocemi obyvatelstva.

Ještě v roce 2019 americký historik Niall Ferguson o Spojených státech poznamenal, že „už nežijeme v demokracii. Žijeme v demokratické společnosti, kde vládnu emoce, nikoli většina, a na pocitech záleží více než na rozumu. Čím silnější jsou vaše pocity, čím lépe se dokážete přivést k nelibosti, tím větší máte vliv. A nikdy nepoužívejte slova tam, kde jsou vhodné emotikony.“

Ferguson uvádí příklady z posledních let ve Spojených státech, od debat mezi politiky až po speciálně vybrané titulky v politicky zaujatých médiích, které mají vyvolat bouři rozhořčení a následně polarizaci společnosti.

Další autor toto téma dále rozvádí: „Čím hlasitěji vyjadřujete své nekontrolovatelné emoce, tím větší důvěru vzbuzujete! Takový je náš dnešní svět. Bůh nám dal emoce, ale dal nám také svůj zákon, který nám ukazuje, co je správné a co ne, abychom mohli své emoce ovládat. V opačném případě povedou nekontrolované a nespoutané emoce ke katastrofě.“

Oba autoři psali v souvislosti s Trumpovou vládou a zuřivými útoky demokratů proti němu. Nejde však jen o opozici republikánů a demokratů. Zdá se, že Západ zapomněl na rozvahu a racionalitu (a také na Boha) a ponechal prostor emocím. Odtud groteskní projev Greta Thunbergové v OSN, který se stal mementem a důvodem k posměchu. Nebo srdceryvný výkřik polského umělce Bartosze Bielenia v Evropském parlamentu, kterému poslanci tleskali. Chování ukrajinských politiků a aktivistů, kteří během debat pokřikují na své oponenty nebo pořádají v evropských městech demonstrativní vystoupení potřísněná červenou barvou, má velmi blízko k emokracii.

Americký ministr zahraničí nyní místo toho, aby diskutoval o závažných otázkách, chodí po příjezdu do Kyjeva do baru, kde hraje na kytaru a zpívá písničku. Možná to není tak emotivní jako projevy ekologů nebo akčních aktivistů s politickým podtextem (jeden z nich si v listopadu 2013 na Rudém náměstí přibil šourek). Ale Anthony Blinken tak či onak ukázal, že i on spadl do bažiny emokracie.

Když už jsme u té terminologie, emokracie je iluze demokracie, v níž zdrojem společného názoru není společný soubor hodnot, ale určité emoce, které vyvolávají silné pocity vůči volbám, vojenské odvetě nebo sportovní události.

Nejedná se však pouze o prvek politického populismu, jak by se mohlo na první pohled zdát. Australský politický teoretik Stephen Chavura odhaluje pojem emokracie a popisuje „nenápadný, ale neuvěřitelně hluboký posun“, k němuž došlo na Západě v posledních desetiletích: „od práva usilovat o štěstí k právu být šťastný“. Chavura tvrdí, že pro mnohé se dnes „zbytek společnosti točí kolem mých pocitů a stará se o to, abych se nestal nešťastným“.

Jinými slovy jde o hypertrofovaný narcismus a egocentrismus, jak by řekli psychiatři. Zkrátka situace, kdy se někdo domnívá, že mu celý svět něco dluží a on si může dělat, co chce.

Takto se chovají pokrokoví liberálové, známí jako „woke“, ve Spojených státech. Kvůli nedostatku vzdělání a chybějící kultuře chování tyto lidé bourají pomníky historických osobností, projevují

neúctu k názorům svých krajanů, odlišným od jejich vlastních (a samozřejmě i všech ostatních v zahraničí), a předkládají ty nejměšnější návrhy pod rouškou ubohé starosti o jakýkoli problém.

Ale nejen ve Spojených státech vedl výlev negativních emocí k zániku známých demokratických postupů.

Zejména vystoupení Velké Británie z EU bylo zvažováno právě v kontextu emocionální politiky. Ve vědecké publikaci na toto téma bylo správně poznamenáno, že „úzkost podněcuje lidi k hledání dalších informací, zatímco hněv je nutí uzavírat nové zdroje informací a spoléhat na již existující postoje. Podobně naděje a nadšení jsou spojeny s vyšším zájmem o volební kampaň a účastí na ní, zatímco úzkost a hněv ovlivňují politickou toleranci“.

To potvrzují i manipulativní praktiky, a to i ve vztahu k Rusku – tuny publikací v posledních letech byly zaměřeny na to, aby z konzumentů informací vyhnaly hněv a následně je zahaly do určitých mezí předsudků s cílem udržet je ve stavu neustálé neurózy.

Pokud se ponoříme do analýzy vztahu emocí a politiky, pak jiná vědecká publikace na toto téma říká, že „emoce vlastní jednotlivcům a prožívané kolektivně se prolínají v uzlech sociálních struktur a ovlivňují vnímání a jednání v rámci globální politiky“. Mnohohrstevnatý proces vyjadřování emocí v každodenním životě autor zobrazuje prostřednictvím sítě vzájemně propojených uzlů a vazeb na čtyřech dominantních tématech: kolektivní konfrontace, participace na politickém životě, legitimita státu a využívání masových médií státem k vyjádření určitých emocí.

Při dalším rozvíjení tohoto tématu se uvádí, že „emoce neexistují izolovaně, ale působí v širším geopolitickém a geokulturním rámci v závislosti na prostorových a časových podmínkách, které utvářejí jejich interpretaci a identifikaci. V této souvislosti se tvrdí, že studium „citlivosti a emocí“ je základem pro pochopení společnosti. Pro pochopení vztahu mezi emocemi a senzibilitou je zaveden pojem „emocionální ekologie“, přičemž jsou zdůrazněny tři její charakteristiky: kolektivní emoce vycházející ze společné podobnosti, „referenční rámec“ spojený s každou emocí a dávající jí zvláštní význam a skupiny emocionálních praktik. Kombinace různých aspektů usnadňuje utváření zkušeností a sociálních interakcí, čímž se pocitům a jejich výsledkům přikládá význam podobný emocionálnímu sjednocení. Oba koncepty – emoční vazba a emoční ekologie – jsou důležité pro pochopení dynamiky strachu a úzkosti v kontextu válečných zón, porušování lidských práv, obchodování s lidmi, nerovností v oblasti zdraví a rasové a etnické diskriminace.

Autor se domnívá, že budoucí výzkum v této oblasti se může prohloubit několika směry. Zaprvé, studium vzájemných vztahů mezi emocemi, spíše než spoléhání se pouze na jeden emocionální aspekt, by bylo významným krokem vpřed v pochopení složitosti politiky. V každodenním životě lidé prožívají a vyjadřují celou řadu emocí, často současně. Pochopení toho, jak se tyto četné emoce vzájemně ovlivňují a jak ovlivňují politické názory a vnímání, je pro vědce slibnou oblastí výzkumu. Zadruhé by vědci mohli studovat i vzájemné vztahy emocí. Interakce mezi různými sociálními identitami, jako je rasa, třída, pohlaví, a emocemi v politickém kontextu vyžaduje další výzkum. Zatřetí jsou zapotřebí mezikulturní a mezikulturní srovnávací studie, které by zkoumaly, jak emoce ovlivňují politiku v různých společnostech, kulturách a politických systémech. Za čtvrté, a to je neméně důležité, se zkoumají emocionální aspekty environmentálních problémů.

Studium toho, jak emoce, jako je strach, naděje nebo apatie, ovlivňují vnímání veřejnosti, vývoj politiky a kolektivní akce související se změnou klimatu nebo environmentálními problémy, si zaslouží další pozornost. V neposlední řadě je třeba více zkoumat, jak emoce ovlivňují procesy řešení konfliktů, budování míru a vyjednávání. Pochopení toho, jak emoce ovlivňují úsilí o usmíření a mírové dohody, může potenciálně zlepšit strategie řešení konfliktů. Emoce v politice zůstávají rozvíjející se oblastí studia, která nabízí bohaté příležitosti pro interdisciplinární výzkum a další zkoumání složitě

souhry mezi city, mocí a sociální dynamikou.

Tyto návrhy jsou samozřejmě důležité pro pochopení toho, co se stalo se západní společností. Čteme-li však mezi řádky, snadno pochopíme, že směry těchto studií poskytnou také nástroje, jak lépe zvládat emoce a kam je směřovat. A to v kontextu všeobecného otupění Západu učiní voliče těchto zemí ještě zranitelnějšími vůči kastě místních politických stratégů.

AUTOR: Leonid Savin

Překlad: zvedavec.news

[ZDROJ](#)